

pertise. De rådgivningsopgaver, som VISO vil kunne gå ind i, vil f.eks. omfatte den specialiserede rådgivning i forhold til mennesker med flere diagnoser, hvor indsatsen kræver en særlig viden og indsats. Der kan herudover fx være tale om sager om mennesker med erhvervet hjerne-skade, mennesker med komplicerede syns-nedsættelser, særlig rådgivning i forhold til døvblinde m.v.

Udredningsopgaverne som VISO kan påtage sig efter kommunal visitation vil være de få og mest sjældne opgaver, det vil sige en snævrere gruppe end rådgivningen. Der vil være tale om sager, hvor den enkelte kommune – eller region ikke selv vil kunne forventes at have den fornødne ekspertise eller kapacitet, typisk fordi der er tale om få og sjældne tilfælde, hvor der kræves en høj specialisering, f.eks. bestående af flere forskellige faglige eksperter og tilfælde, der ofte vil være særdeles omkostningskrævende. Det vil således være en forudsætning for, at personer tilhørende ovennævnte grupper kan få udredning via VISO, at der er tale om særligt sammensatte og sjældent forekommende tilfælde. VISO vil således kunne gå ind i udredningen i forhold til mennesker, der lider af Spielmeyer-Vogts syndrom og tilsvarende andre sjældent forekommende små handicapgrupper, med komplicerede og sammensatte forløb, hvor den samlede udredning kræver stor faglig viden og bredde, typisk både i forhold til den sundhedsmæssige og den sociale udredning og indsats.

Spørgsmål nr. 190:

Ministeren bedes kommentere beregninger fra Det Kommunale Kartel (jf. vedlagte bilag s. 11-13), der viser, at den foreslåede refusionsordning, hvor kommunerne vil få refunderet 25 % af udgifterne til tilbud, der ligger over 800.000 kr., og 50 % vedørende tilbud der ligger over 1,5 mio. kr. når ordningen træder i kraft, er helt utilstrækkelig og vil medføre store udsving i primærkommunernes økonomi, som ikke kan afhjælpes af en kommende reform af udlignings-systemet. Hvordan vil ministeren, i forlængelse heraf, sikre, at alle kommuner har tilstrækkelig økonomi til at finansiere de sociale servicetilbud?

Svar:

Det Kommunale Kartels beregninger på socialområdet i notatet *Økonomiske problemstil-*

linger i kommunalreformens lovforslag fra 3. januar 2005 tager udgangspunkt i Amtsrådsforeningens grundtakstanalyse fra maj 2004. På baggrund af et eksempel, hvor de beregner, hvor meget kommunerne vil få refunderet af udgifterne til § 92 og § 93 botilbud til handicappede, konkluderer Det Kommunale Kartel, at refusionsordningen fuldt indfaset kun vil dække en mindre del af tilbuddene, og at der til de tilbud, der dækkes af refusionsordningen, kun gives et beskedent beløb. Dette vil medføre, at nogle kommuner med eksempelvis mange handicappede fremover vil få store sociale udgifter og måske ikke vil få råd til at benytte regionernes institutioner.

Jeg er overordnet ikke enig i, at Det Kommunale Kartel har vist, at refusionsordningen er helt utilstrækkelig. Der er ikke grundlag for at påstå, at der er så skæv en fordeling af de sociale udgifter, at dette ikke på en rimelig måde kan udlignes af tilskuds- og udligningsystemet i samspil med refusionssystemet.

Det skal her indledningsvis tages i betragtning, at skæv fordeling er meget mindre sandsynligt i de større kommuner.

Det fremgår af aftalen om strukturreformen, at ændringer i opgavefordelingen vil blive gennemført ud fra princippet om, at reformen er udgiftsneutral og pengene følger med opgaven. Det er således en forudsætning, at kommunerne under ét kompenseres fuldt ud for den økonomiske virkning af omlægningerne i opgaver og finansiering. Det sker ved, at merudgifter som følge af nye opgaver fører til tilsvarende forøgelser af det kommunale bloktilskud. Herved sikres finansiering for opgaverne for den kommunale sektor under ét.

I forbindelse med kommunalreformen gennemføres en reform af tilskuds- og udlignings-systemet, som skal være med til at afbøde de bydefordelmæssige konsekvenser af den nye kommunale struktur og omlægningen af de kommunale opgaver. Det drøftes således i regi af Indenrigs- og Sundhedsministeriets finansieringsudvalg, hvordan man sikrer, at der etableres en balance inden for den kommunale sektor, således at også den enkelte kommune sikres tilstrækkelig finansiering til at løse sine opgaver. Denne balance mellem de enkelte kommuner indbyrdes skal bl.a. tilvejebringes gennem de kommunale udligningsordninger. I forbindelse hermed over-